

OSB-İMES

İŞÇİ BÜLTENİ

*“İşçi sınıfının
kurtuluşu
kendi eseri
olacaktır!”*

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 206

Eylül 2007 * Fiyatı: 25 YKr

Sermayenin topyekûn saldırısına karşı BİRLEŞİK MÜCADELE!

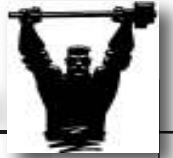

GREV!.. Biz işçi sınıfının en temel mücadele araçlarından olan bu eylem oldukça uzun zamandır neredeyse hafızalardan silinmiş durumdaydı. Yıllardır ülkemizde greve çıkan işçi sayısı birkaç bine kadar gerilemiş, bu grevler ise işçi sınıfının geneline sesini ulaştırmayı bir türlü başaramamıştı.

Ama bir süre öncesinde bu unutkanlık dağıldı. Kamu sektöründeki birçok işyerinde alınan ve alınma kararlılığı gösterilen grev kararları tüm toplumun gündemine oturdu. Önce THY’de grev kararı alındı. Sonra

tekstil sektöründe. Sonra TELEKOM işçileri “Grev!” dediler. Ve ardından bir dizi irili ufaklı işletme de grev sinyali verdi. Sonuçta yaklaşık 90 bin işçi kazanılmış haklarının gasp edilmesine karşı grev kapısına dayandı.

Henüz uygulama aşamasına gelmese de alınan bu kararlar, yani işçi sınıfının kendi öz gücünü hatırlamaya ve hatırlatmaya başlaması sermaye sınıfını korkutmaya yetti de arttı. İşçiler ardı ardına grev derken onlar da patronları, hükümeti, medyaları aracılığıyla grev kabusunu dile getirdiler ve işçilere saldırmaya başladılar. Hakları için

greve çıkacağını ifade eden işçileri vatan hainliği ile suçladılar. Bir kez daha “Aynı gemideyiz!” masalına başladılar. Ama işçilere istediklerini veremeyeceklerini söylerken bir yandan da nasıl da çok kâr ettiklerini anlatıyorlardı. Zaten grevden duydukları korku da bu kârların azalmaması içindi.

Evet. Alınan grev kararlarından henüz uygulanan yok. Hatta bu dönemde en çok kavganın yaşandığı THY’de anlaşma da sağlandı. Daha doğrusu “İşçilere verecek tek bir kuruşum yok!” diyen THY patronu işçilerin kararlı duruşu karşısında işçilerin isteklerinin önemli bir bölümünü kabul etmek durumunda kaldı. Daha doğrusu THY patronu değil, bir bütün olarak sermaye sınıfı kabul etti. THY’deki grev THY patronunu ve onunla ilişkili sektörleri vurabilirdi. Ama daha da önemlisi bir anda bu kadar çok yerden grev sesi yükselirken bu sesin ilk duyulduğu yerde bir grevin başlaması onlar için kıvılcımın çakılmış olması anlamına gelirdi. Bunun için THY işçisinin kararlılığı karşısında boyun eğdiler. Demode bir silah dedikleri grevin gerçek gücünü kendileri de kabul etmiş oldular.

Bugün TELEKOM’da ve tekstil sektöründe grev kararlılığı devam ediyor.

THY’deki grevi susturunca diğerlerini de ezebileceğini sanan sermaye sınıfına TELEKOM işçileri yürüttükleri mücadele ile oldukça önemli bir mesaj veriyor.

Bugün buralarda başlayan mücadele biz işçi sınıfının kurtuluş mücadelesi için oldukça önemli bir noktada duruyor. Çünkü, yıllardır neredeyse unuttuğumuz bir silahımızı yeniden hatırladık. Çünkü, kararlı duruşumuzu koruduğumuzda taleplerimizi nasıl elde edebileceğimizi bir kez daha gördük. Çünkü, sermayenin baskı ve tehditlerinin mücadelemiz karşısında nasıl tuz buz olduğunu anladık.

Tüm bunları daha mücadele içindeki sınıf kardeşlerimizle kenetlenmeden, topyekûn birleşik bir mücadele içerisine girmeden hatırlamış olduk. Daha doğrusu birleşik mücadelenin verilmesi korkusunun sermayeye nasıl bir korku saldığını hep birlikte yaşadık.

Öyleyse gün, sermayenin korkusunu büyütme günüdür.

Gün, zaten cendere altına alınmış ve tamamen yok edilmek istenen grev hakkına sahip çıkma günüdür.

Gün, sermayenin topyekûn saldırılarına karşı birleşik mücadeleyi yükseltme günüdür.

Tersane işçisi katillerden hesap soruyor!

20 bin işçinin ağır koşullarda çalıştığı tersanelerde patronlar gününü gün ediyor. Tersane patronları şampanyalarla, gülsuyu şişeleriyle milyarlık gemilerini denize indirirken binlerce işçi her gün can pazarına çıkıyor. Her an bir kaza geçirerek ya ölmek ya da sakat kalmak riskiyle çalışmak, her an gözünün önünde bir işçi arkadaşının ölmesi ya da sakat kalması... Sigortasızlık, taşeronlaştırma, alınmayan can güvenliği tedbirleri, sağlıksız koşullarda çalışma...

Son iki haftada da 5 işçi iş cinayetine kurban gitti. 21 Ağustos günü başlayan bu seri cinayetlerin şimdilik en son halkası 3 Eylül'de DESAN Tersanesi'nde hayatını kaybeden Bekir Özmen oldu. Bekir Özmen'le birlikte son iki haftada elektrik çarpması sonucu 4, çalışma koşullarından kaynaklı geçirilen kalp krizi sonucu 1 işçi hayatını kaybetti. Ardı ardına yaşanan bu ölümlerle burjuva medyanın gözü bile tersanelere çevrilirken aslında tersanelerde sürekli olarak işçi kardeşlerimiz ya ölüyor, ya sakat kalıyor. Son on yılda onlarca işçi patronlar tarafından alınmayan iş güvenliği tedbirleri nedeniyle hayatını kaybetti.

Tersanelerde peşi sıra ölümler yaşanırken tersane patronları ise pişkinliği elden bırakmıyor. Geçtiğimiz günlerde bu kan emici asalaklar asıl kârı işçilikten elde ettiklerini, ücretleri yükselttikleri oranda diğer ülkelerle rekabet edemeyeceklerini söylemiş, böylece uyguladıkları sömürüyü kendileri de itiraf etmişlerdi.

Yaşanan ölümlerin ardından ise kazaların faturasını tersane işçilerine kesmeye kalktılar. Kendilerinin güvenlik tedbirlerini aldıklarını ama işçilerin cahil olduğu için bu kurallara uymadıklarını söyleyecek kadar kendilerinden

geçtiler. Sanki ölenler işçiler değilmiş gibi birde tersane işçisi kardeşlerimize "Cahil!" diyerek hakaret ettiler. Bekir Özmen hayatını kaybettiğinde ölen işçinin üzerine bir mukavva örtterek ölen arkadaşlarının başında toplanan işçilere işlerinin başına dönmelerini emretmişler. Sadece bu olay bile bu kan emici asalakların insan hayatına verdikleri değeri göstermeye yetiyor.

Tersanelerde koşullar bu kadar ağırken işçilerin tepkisi de her geçen gün büyüyor. Tersane işçilerinin mücadele mevzisi Tersane İşçileri Birliği yaşanan her sorunda olduğu gibi iş cinayetlerinde de tersane patronlarına karşı mücadelesini sürdürüyor. 2 Eylül günü yaşanan iş cinayetlerine karşı yaklaşık 150 işçi TİB ile birlikte Taksim'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 5 Eylül sabahı ise TİB Bekir Özmen'in çalıştığı Desan Tersanesi'ne bir yürüyüş gerçekleştirdi.

"Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!" şiarı ile yola çıkan Tersane İşçileri Birliği sınıf kinimizin bilendiği bir mevzi olarak tersane işçilerinin tepkisini haykırmaya devam edecek.

ÜNSA patronu neden korkuyor?

ÜNSA, çalışma koşulları bakımından kölelik koşullarını aratmayan bir çuval fabrikası. Buradaki ağır çalışma koşullarını sadece ÜNSA işçileri değil, neredeyse tüm bölge işçileri yakından bilir. Ve ÜNSA patronunun işçi haklarına karşı nasıl saldırgan tutumlar içine girdiğini.

Geçtiğimiz ay bültende bu koşullarla ilgili bir yazı çıkmıştı. Bülten çalışanları olarak bizler de bülteni ÜNSA işçilerine ulaştırmak için ÜNSA'ya dağıtımına gitmiştik. Burada ÜNSA patronunun ve uşaklarının nasıl da korkak ve saldırgan insanlar olduklarını bir kez daha gördük.

Bülten dağıtımına başlar başlamaz önce servisleri fabrika bahçesine çekmeye çalıştılar. Ancak işçiler çoktan dışarıya çıkmaya başlamışlardı ve bu girişimlerinde başarılı olamadılar. Sonrasında ise sırf bizleri ve işçileri korkutabilmek için polis çağırmaya kalktılar. Herhalde korkup dağıtımını keseceğimizi düşünüyorlardı. Ancak biz en doğal hakkımız olan bir işi yapıyorduk ve korkacak bir şeyimiz de yoktu. Patronun çağırısına koşan polisler de bir şey yapamadan bir kenarda dağıtımını izlemekle yetindiler.

Peki, ÜNSA patronu neden bu kadar korkuyor?

ÜNSA patronu yıllardır fabrikada döndürdüğü çarkın bozulmasından, işçilerin yaşadıkları sorunlara karşı mücadele etmeye başlamasından korkuyor. Bunun için de kimsenin ÜNSA işçisine yaşadıkları sorunları hatırlatmasını istemiyor.

O, fabrikadaki içi boş saltanatının sarsılmasını, işçinin kendi gücünün farkına varmasını istemiyor. Bunun için kendisini güçlü göstermeye çalışıyor. Ama o, kendi güçsüzlüğünün farkında. Zaten bunun için de bu kadar azgınlaşıyor.

Bugün yapılması gereken ÜNSA patronunun korkusunu gerçeğe dönüştürmektir. ÜNSA işçileri birlik ve beraberliği sağlamalı, patronun karşısına örgütlü güçleri ile çıkmalıdır.

Arsan Kauçuk'ta işçiler tepkili!

Dudullu OSB'de kurulu bulunan Arsan Kauçuk'ta patron daha öncesinde 6. ayda zam yapacağına dair işçilere söz vermişti. Aylardır bu vaatle beklenti içinde olan işçiler temmuz ayında bir kez daha patronlar sınıfının gerçek yüzünü görmüş oldular. Kan emici Arsan patronu yaptığı 20 milyon dolarlık yatırımı bahane ederek bu 6. ayda da işçilere zam yapamayacağını söyledi.

07 Ağustos günü patronun bu tutumunu öğrenen işçiler oldukça yoğun tepki gösterdiler. İşçilerin hemen tamamı iş bırakarak fabrika bahçesine çıktı. Yapılan toplantıda patron temsilcileri iyice azgınlaşarak işçilerle adeta dalga

geçti. Burada örgütsüz olmanın bir sonucu olarak işçilerin dağınık ve parçalı tepkileri yaşandı. Bir süre sonra ise işçilerin bir çoğu tazminat haklarının yanmaması için tekrar iş başı yaptı. Ancak 3 işçi bu durumu kabul etmeyerek iş bıraktı.

Sonuç olarak verilen tekil tepkiler bir kez daha sonuç üretmemiş oldu. Yaşanan bu süreç Arsan'da ve hiçbir yerde patrona güvenmemek gerektiğini ve eğer hakkımızı kazanmak istiyorsak hep birlikte mücadele etmemiz gerektiğini bir kez daha göstermiş oldu.

İşçilerin birleşerek neler yapabileceğini yaşayarak öğrenmiş olduk!

Ben Dudullu OSB'de çalışan bir işçiyim. İşyeri koşullarımız çok ağır, biz işçiler olarak sürekli bir şekilde patron, müdür ve ustabaşı hâkimiyeti altında ezilmekteyiz. Bunlara karşı durmak için, işçilerin birbirlerine kenetlenmesi, sürekli dayanışma içinde olmaları gerekir.

Örnek olarak şimdi çalıştığım işyerinde, yanlış yapılan bir işten kaynaklı olarak patronlar bizim ücretsiz mesaiye kalmamızı istediler. Biz de işçiler olarak bu durumun bir haksızlık olduğuna karar verdik ve bir toplantı yaptık. Alınan toplantıda ortak bir şekilde ücretsiz mesaiye kalmama kararını aldık. Daha sonra patronlarla ve müdürle bir görüşme yaptık, kararımızı onlara söyledik. İstemeden de olsa onlar bizim birlikteliğimizin farkına vardılar ve bizim dayanışma içinde olmamızdan korkarak kararımızı kabul ettiler. Bu olay işçilere iyi bir örnek oldu. İşçilerin birleşerek neler yapabileceğini yaşayarak öğrenmiş olduk.

Yaşasın işçilerin birliği!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Dudullu OSB'den bir metal işçisi

İlk iş deneyimimden gözlemler

Benim ilk iş deneyimim. Fakat bu deneyim hüsrarla sonuçlandı. Çalışmaya zevkle başladım. Fakat gün geçtikçe çalışmanın zorlukları ve işyerindeki haksızlıkları gördükçe bir şeyler kafama dank etti. İşe başladığımdan bu yana iki ay geçmesine rağmen hiç maaş alamadım. İşin komik ama gerçek yanı, ne zaman para istemeye gitsem bu gün yok yarın gel diyorlar, ertesi gün gittiğimizde ise Cuma günü gel diyorlar. Bir de bakmışız ki aradan iki ay geçmiş. Bu sorun gün geçtikçe artmaya devam ediyor. Artık harçlık bile alamaz olduk. Artık hiçbirimizin sabrı kalmadı. Bir cumartesi günü öğlene kadar çalışma vardı. Fakat o gün biz çalışmadık ve paramız gelene kadar çalışmayacağımızı söyledik. Bunun üzerine patron toplantı yapmak zorunda kaldı ve hepimizin bu güne kadar birikmiş bütün alacaklarını bir-iki gün içinde vereceğini söyledi.

Patron paramızı vermediği zaman biz çalışmaya devam etmiştik. Onlar da dur nasıl olsa çalışmaya devam ediyorlar dedi ve biz paramızı alamadık. Ama konuşup da hakkımızı istediğimizde vermek zorunda kaldılar.

Dudullu'dan genç bir işçi

Bozuk düzende sağlam çark olmaz!

Her yaz sezonunda uyduruk “soruştur(ma)ma”ların açılmasıyla son bulan işçi cinayetleri yaşanır. Bu cinayetler ya şoförün dikkatsizliğine yorulur ya da sıradan bir şekilde dramatize edilir. Ölen onlarca tarım işçisinin yaşam ve çalışma koşulları görmezden gelinerek üzerinden atlanır.

Oysa tarım işçilerini en vahşi koşullarda çalışmak üzere, en elverişsiz biçimde yollara döken, kapitalist sömürü düzeninden başkası değil. Günümüzdeki kötülüklerin kaynağını aradığımızda karşımıza ne çıkıyor dersiniz? Kapitalizm denen bozuk düzen! Tarım işçilerini en kötü koşullarda çalışmaya zorlayanlar değil mi parasız vermeleri gereken hizmetleri, paralı hale getirmek ve kendi sınıflarını güçlendirmek adına tüm toplumun sağlığını tehlikeye atanlar? Onlar değil mi kamu kuruluşlarını izledikleri politikalarla işlevsiz hale getirerek özelleştirmenin önünü açanlar? Ve binlerce işçi-emekçiyi açlığa yoksulluğa mahkûm edenler. Bunları yaparken de biz işçi-emekçileri “ekonomide istikrar” masallarıyla uyutmaya çalışanlar. Biz işçi-emekçileri verdikleri üç-beş kuruş maaşla, en ucuz en sağlıksız evlerde mahkûm edenler. Ve bu evleri başımıza yıkmaktan hiçbir sakınca görmeyenler.

Onlar değil midir maliyeti düşürmek için sağlıksız binalar yaparak en küçük bir depremde evimizi başımıza yıkanlar? Onlar değil midir İstanbul’da olası bir depreme karşı tedbir olarak 10 bin ceset torbası aldıklarını söylemekten çekinmeyenler? Ve depremde evleri başlarına yıkılanlar hala dışarıdayken sorumlusu olduklarını gösterdikleri kan

emicileri serbest bırakanlar onlar değil mi? Tabii onlar da biliyorlar asıl sorumlunun kapitalist sistemin kendisinin olduğunu, ama tam da bu bilinçle davranıyorlar. Onun için en ufak bir karşı koyuşa bile azgın köpekler gibi saldırıyorlar.

Tüm bu yaşananlara bakıldığında, benim aklıma Pir Sultan Abdal’ın bir sözü geliyor. “Bozuk düzende sağlam çark olmaz. Bu düzeni yıkmak lazım.” Evet, gerçekten de bozuk düzende sağlam çark olmaz. Biz işçi-emekçilere de, ya bu düzenle birlikte bozulup-kişilişsizleşip yaşamak ya da bu düzeni sahiplerinin başına yıkarak işçi-emekçilerin tek kurtuluşu olan sosyalizmi kurmak kalıyor. Şunu unutmayalım ki, biz işçi-emekçilerin bu mücadelede zincirlerinden başka kaybedeceği bir şey yok. Oysa kazanacağımız koskoca bir dünya var. Sömürünün, yoksulluğun, açlığın olmadığı sınıfsız bir dünya...

Sarıgazi’den bir metal işçisi

Patronların esaretinde

“Barış” olur mu?

Ortadoğu'da savaş ve işgal devam ederken, işgal altında yaşayanların yaraları her geçen gün biraz daha derinleşiyor. Filistin'de, Irak'ta katledilenlerin sayısı her geçen gün artıyor. Bütün bunlar yaşanırken başta ABD olmak üzere emperyalist ülkeler ve onların uşakları "1 Eylül Dünya Barış Günü" vesilesiyle barıştan, kardeşlikten bahsediyorlar. Zaten sözde barış gününü ilan edenler de kendileri değil mi? Biraz kendi içlerini ferahlatmak, biraz da insanların gözlerini boyamak amacıyla böyle bir yola başvurmuş olsalar gerek.

Ama bütün bu göz boyamalara ve sözde barış nutuklarına rağmen her şey gözler önünde; sadece durup yapılanlara birazcık bakmak yeterli.

Sözde barış yanlıları Irak'ı "özgürleştirmek" için oraya gittiklerini söylüyorlar. Peki, yaptıkları ne? Oraya özgürlük götürmek dışında her şey! Yani savaş, yani yıkım, yani esaret...

Yani hiçbir şekilde insanlığın kabul edemeyeceği koşulları oraya götürmüş oldular.

Peki ya ülkemiz. Yıllardır kardeş Kürt halkına çektirilen acılar. Köy boşaltmalar, katliamlar, ikinci sınıf insan muameleleri... Kardeş bir halka bu kadar zulmedenlerin amacı kendi saltanatlarını sürdürmekten başka ne olabilir ki?

Savaşları yaratanların insanlıklarını tartışmayı bir yana bırakalım. Asıl olarak savaşları neden başlattıklarına bakalım. ABD'nin Irak'a başlatmış olduğu savaşın nedenlerine şöyle bir baktığımızda, ABD'nin sunduğu komik gerekçelere inanacak değilsek

asıl amacının oradaki petrol zenginliğini ele geçirmek olduğunu ve bunu sağlamak için de gereken her şeyi elinden geldiğince yaptığını görürüz.

ABD üzerinden vermiş olduğumuz bu örnek aslında bütün emperyalist-kapitalist ülkelerin ortak özelliğidir. Daha doğrusu ortak olan kapitalist sistemlerinin kaçınılmaz bir gerçekliğidir.

Emperyalist-kapitalist ülkeler tarihte yaşanmış olan diğer örneklerde de olduğu gibi kendi ülkelerinin zenginlikleri bittiği ya da azaldığı zaman diğer ülkelerin zenginliklerine göz diker ve elde etmek için her şeyi yapar. Nitekim tarihte yaşanmış olan savaşlara baktığımızda hep bu gerçekle karşılaşırız.

Özetle günümüzde savaşların varlığı, yani barış koşullarının ortadan kalkması tamamen kapitalist sistemin ürettiği bir sorundur. Dolayısıyla bu sorunun ortadan kalkması için sorunun kaynağının; yani sömürüye dayalı bu sistemin ortadan kalkması gerekir. Sömürüye dayalı bu sistem ortadan kaldırılarak yerine sömürünün ve sınıf ayrılıklarının olmadığı bir sistem kurulmadığı sürece, hem ülkeler arasında, hem de ülkelerin kendi içerisinde gerçek anlamda barıştan söz etmek mümkün olmayacaktır. 1 Eylül barış günü de hep sözde kalacaktır.

Savaşırsız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için mücadeleye!

Dudullu OSB'den bir metal işçisi

1869 ile 1939 yılları arasında yaşayan ve Avusturya'daki işçi kadın hareketinin öncülerinden olan Adelheid Popp, dokuma işçisi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Popp, okula sadece 3 yıl gidebildi. 10 yaşından itibaren işçi olarak çalışmaya başladı.

Gençlik yıllarının büyük kısmını atölyelerde, fabrikalarda çalışarak geçirdi. Kadın işçilerin bir grevini örgütlemeye çalışırken cezaevine girdi. 1893 yılına kadar bir mantar fabrikasında çalıştı. Aynı yıl Kadın İşçi Gazetesi'nin redaktörlüğünü üstlendi. 1902'de Sosyal Demokrat Kadın Derneği'nin kurucularından biri oldu. 1918'de parti yönetimine seçildi ve aynı yıl Viyana Belediye Meclisi üyesi oldu. Bir yıl sonra da Avusturya Parlamentosu'na seçildi. Clara Zetkin'in ardından uluslararası Kadın Komitesi'nin başkanlığını yürüttü.

Sosyal demokratların en önemli isteği o zamanlar 1 Mayıs'ın tatil olmasıdır. Bu arada parti toplantılarına katılma cesareti de gösteren Adelheid Popp, kendisiyle aynı yerde çalışan kadınları bu konuda ortak harekete çağırmayı dener. Hiçbirinin buna katılmaya cesareti yoktur. 1890'da işler böyledir...

Bir yıl sonra erkek ve kadın meslektaşları Adelheid Popp'un safında yer alır. Bunun hemen ardından topluluk önünde ilk konuşmasını yapar. Bir pazar öğleden öncedir. Ucuz kadın iş gücü açısından sendikal örgütlenmenin önemini anlatmak için üç yüz erkek ve dokuz (!) kadın toplanmıştır. Erkek bir konuşmacı kadınların çalışma hayatının sorunlarını dile getirir.

"Konuşmam gerektiğini hissettim," diye anımsar Adelheid Popp bu anı. "Sanki tüm gözler bana bakıyor ve hemcinslerimi savunmak için neler söyleyeceğimi bekliyorlardı. Elimi kaldırdım ve söz istedim. Daha ağzımı açmadan 'Bravo!' diye bağıldılar. Bir kadın işçinin konuşmak istemesi, işte böyle etki yarattı. Konuşmacı kürsüsüne çıkarken gözlerim kamaşıyordu, boğazımı sıkıyorlardı sanki. Fakat bunu yendim ve ilk konuşmamı yaptım. Kadın işçilerin çektiği acıdan, sömürüden, ihmal edilmelerinden söz ettim. Sonucunu özellikle vurguladım. Çünkü kadın işçilerin ihmal edilmesi, tüm diğerlerinin ve kadın işçilere zarar veren koşulların temeli olarak geliyordu bana. Meslektaşlarımda izlediğim ve bizzat yaşadığım her şeyi anlattım. Hemcinslerim

için aydınlanma, eğitim ve bilgi talep ediyor ve erkeklerin bu konuda yardımcı olmalarını rica ediyordum."

Birkaç yıl sonra bir işçi toplantısında gözetim görevlisi olarak bulunan bir jandarma onun çok "kışkırtıcı" konuştuğu uyarısında bulunur. İnsanlar onu nefeslerini tutarak dinleyip hayran kalmaktadır. Tüm kadın işçilere hitaben bir de gazete makalesi istenir ondan. Yazmak ...

Acınacak ölçüdeki üç yıllık okul eğitimiyle bir genç kadın için, çok zor bir görevdir. İmla ve grameri hemen hemen hiç öğrenmemiş olmasına rağmen, yazmayı dener.

"Kadın işçiler! Hiç durumumuz hakkında düşündünüz mü?" diye başlar gazetede ki makalesine.

Kendi durumu hakkında düşünmek ve kadere boyun eğmemek; kendisi gibi acı çeken meslektaşlarına bu konuda çağrıda bulunan ilk Avusturyalı kadın işçi Adelheid Popp'dur. Alt tabakadan bir kadının gelip fikirlerini açıkça söylemesi bir yeniliktir ve muazzam yankı yapar.

1893 Mayısı'nda Viyana'da 600 kadın apreleme işçisinin grevini destekleyenler arasındadır. Sağlığa zararlı koşullar içinde günde 12 saat çalışmak zorunda kalan kadınların isteği, "Günde sadece 10 saat çalışmaktır. Ve düşüncelerini daha etkin kılmak için çalışmayı bırakıp fabrikayı terk ederler. Viyana için büyük yankı yapan bu grevin akışı içinde Adelheid Popp izinsiz bir toplantıda da konuşma yapmıştır.

İŞ“Çİ” SAĞLIĞI VE İŞ GÜVENLİĞİ

Aslında bu konuda yasada geçen başlık bile patronlar sınıfının kimliğini ve biz işçi sınıfı için yasalarda dişe dokunur bir şey olmadığını ifade eder. Çünkü onlar bu maddeyi hazırlarken işçi sağlığından değil, işin sağlığından söz etmektedirler. Yani biz işçilerin sağlığının aslında pek de umurlarında olmadığını vurgulamaktadırlar.

Buna rağmen bu yasalardaki haklarımızı bilmek ve kullanmak önem taşır. Bu çerçevede iş sağlığı ile ilgili maddelerde dikkat etmemiz gereken noktaların başlıcaları şunlardır:

İş yasasına göre iş sağlığı için işyerinde neler olmalıdır?

Elliden fazla işçi çalıştıran ve altı aydan fazla süreli işlerin yapıldığı işyerlerinde;

- İş sağlığı ve güvenliği kurulu
- En az bir tane iş güvenliği ile görevli mühendis
- İşyeri hekimi bulunması zorunludur.

İş Sağlığı ve Güvenliği Kurulu:

Bu kurulun görevi; ayda en az bir kez toplanarak iş sağlığı ve güvenliğiyle ilgili gerekli eğitim ve planlamanın yapılması, tedbirlerin değerlendirilmesi, işyerinde uygulanan ve uygulanması gereken tedbirlerin raporlanması gibi faaliyetlerin yürütülmesidir. Kurulun kimlerden oluştuğu yasadaki öğrenilebilir.

İşçi bu kurula başvurabilir mi?

İşyerinde iş sağlığı ve güvenliği açısından kendisinin sağlığını bozacak ve vücut bütünlüğüne zarar verebilecek yakın, acil ve hayati bir tehlike ile karşı karşıya kalan işçi, bu kurula başvurabilir. Durumunun tespitini ve gerekli tedbirlerin alınmasını isteyebilir.

İşçinin başvurusu üzerine kurul, yoksa da işveren veya vekili durumu tutanakla tespit edip kararını **aynı gün yazılı olarak** işçiye bildirmek zorundadır.

İşverenler ve işçiler bu kurulca alınmış iş sağlığı ve güvenliği ile ilgili kararlara uymakla yükümlüdür.

İŞÇİNİN İŞ GÖRMEKTEN KAÇINMA HAKKI

Eğer işçinin talebi; kurul veya işveren ya da vekili iş sağlığı ve güvenliğini tehlikeye sokan bir durum olduğunu ve bunun için gerekli önlemlerin alınacağını işçiye bildirirse, işçi, alınması gereken önlemler alınıncaya kadar çalışmaktan kaçınabilir. İşçinin çalışmadığı bu dönemdeki ücret ve diğer hakları işverence ödenir.

Önlem alınmasına karar verildiği halde bu karar işveren tarafından uygulanmıyorsa; işçi altı iş günü içinde sağlık sebeplerine dayanarak iş sözleşmesini derhal feshetme ve kıdem tazminatı dahil tüm haklarını işverenden isteme hakkına sahiptir.

Önlem alınması gereken bir durum bulunmadığı bildirilmiş ya da önlem alınmasına karar verilerek bir takım önlemler alınmış, ancak bu önlemler yetersiz kalmış ise; işçi **Bölge Çalışma Müdürlüğü**'ne başvurmalı ya da **mahkemeye** başvurarak durumu tespit ettirmelidir.

İşçinin, sağlığını ve güvenliğini tehlikeye sokan durumu, tespit ettikten sonra **iş bırakma** ve gerekirse **fesih** hakkını kullanması olası bir hak kaybını önleyecektir.

Söz konusu tehlikenin birden çok işçiye yönelik olması durumunda belirtilen başvurular birlikte yapılmalıdır. İş bırakma ve fesih haklarını **birlikte** kullanmak daha uygun olur.

Sarıgazi Halk Festivali coşkuyla gerçekleşti!

Çeteleşme ve yozlaşmaya karşı Sarıgazi Halk Festivali 24-25-26 Ağustos tarihlerinde Sarıgazi Festival alanında gerçekleşti. 3 gün boyunca çeşitli paneller, tiyatro gösterimleri ve konserler düzenlendi. Festival bünyesinde “ulusal sorun”, “tecrit ve hapisaneler”, “yozlaşma ve çeteleşme” konulu paneller yapıldı.

Ulusal sorun gündemi ile gerçekleşen panelde konuşmacılar konunun genel kapsamına ilişkin görüşlerini ifade ettiler. Genel olarak sorunun devrim sorunu olduğunu belirtmekle birlikte Kürt sorununun bugünkü durumuna ve bu çerçevedeki görevlere ilişkin farklı vurgular yaptılar.

Çeteleşme ve yozlaşma konulu panelde konuşmacılar çeteleşme ve yozlaşmanın

emekçi semtlerde nasıl yaşandığını belirterek kendi kurumlarının bu çerçevede yürüttükleri mücadeleleri aktardılar.

Hapishaneler ve tecrit başlıklı panelde konuşmacılardan biri olan Av. Behiç Aşçı tecrit sorununun tam olarak çözülmemekle birlikte genelgenin büyük bir kazanım olduğunu dile getirdi. TUYAB adına yapılan konuşmada ise hapishanelerdeki uygulamalara ve devrimci tutsakların karşı karşıya kaldığı saldırılara değinildi. Devrimci tutsaklarla dayanışmanın önemine bir kez daha işaret edildi. Mücadele Birliği temsilcisi Vefa Serdar ise 19 Aralık direnişini anlatarak cezaevlerinde sergilenen direnişin önemine vurgu yaptı.

Her bir panele 150 civarında katılım gerçekleşti. Panellerin ardından biri tecrit diğeri yozlaşma konulu iki tiyatro oyunu sergilendi.

3 gün boyunca Grup Göç, Koma Sarya, Grup Vardiya, Grup Munzur, Nurettin Güleç, Hasan Sağlam, Grup Yorum'un

aralarında olduğu birçok sanatçı ve müzik grubu sahneye çıktı. Ayrıca akşam programlarında kadın sorunu, sendikal mücadele ve emperyalizm başlıklı sunumlar gerçekleştirildi.

HÖC, ESP, Partizan, DHP, DHD, AKADER, Mücadele Birliği ve ODAK tarafından örgütlenen festivale binlerce emekçi katıldı.

GREV

Çalışanların, çalışma koşullarını kendi lehlerine değiştirmek, yeni hak ve menfaatler sağlamak amacıyla, kendi aralarında karar vermek suretiyle bir işyerinde, işkolunda ya da ülke çapında belirli ya da belirsiz bir süre için çalışmaya ara vererek taleplerinin kabul edilmesini sağlamalarıdır.

Genel olarak grev, çalışanların işverene isteklerini kabul ettirmek ve onlara bu yönde baskı yapmak için topluca işi bırakmalarıdır. Grev bir hoşnutsuzluğun ifadesi, baskı kurmanın bir aracıdır.

Doğal olarak grev geçici bir süre için kullanılır. Talepler işveren tarafından kabul edilirse grev sona erer. Grev, esas olarak uyuşmazlık halinde kullanılır.

Grevin özelliği, tek tek bireylerin hakları için baskı kurmaları olanaksız olduğu için topluca yapılmasıdır. Grev bilinçli bir davranıştır, bunun için çalışanların kendi aralarındaki bir karara ya da çoklukla da sendikaların kararı üzerine yapılır.

Grev işin durdurulmasıdır. Bir üretim yapılıyorsa, üretim durdurulur. Bir hizmet sürülüyorsa, hizmet artık sunulmaz.

Grev çeşitli amaçlar için yapılabilir. Amaç; işyerindeki sorunlar, başka ülkelerin çalışanlarıyla dayanışma, yasa değişikliğini sağlama, bir hükümetin değiştirilmesi, demokrasiyi ortadan kaldırmayı hedefleyen

askeri darbelerin önlenmesi olabilir. Ancak yaygın olarak toplu sözleşmelerdeki uyuşmazlıkların çözümünde demokratik bir hak olarak kullanılır. Amaçsız grev olmaz ve grev süresi bu amaçla sınırlıdır.

Grev toplu bir harekettir. Çeşitli biçimler altında uygulanabilir. Bütün işyerlerinde yaşam durdurulabilir, belirli aralıklarla ve kısa sürelerle çalışmaya ara verilebilir. İşyerini terk etmeme ya da genel grev şeklinde yapılabilir.

Grev ya da iş bırakma, çalışanın üretim üzerindeki gücünün göstergesidir. Çalışan, bir malın üretiminde veya bir hizmetin sunulmasında çalışır. Bu çalışma sürecinde işveren, çalışana ezmeye çalışır. Bu sömürü ve ezmeye, aşağılamaya karşı, çalışanın en genel, en yaygın ve en etkili örgütlü tepkisi grevdir. Kısaca grev üretimi durdurmaktadır.

OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ

Y. Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3 (MODOKO Camii arkası) ÜMRANIYE
TEL: 0 (216) 540 35 80 e-mail: osimder@yahoo.com

Gelen Savaş

**Bu gelen savaş ilk değil.
Çok savaş oldu bundan önce.
Bittiği gün en son savaş
bir yanda yenilenler vardı gene,
bir yanda yenenler vardı.
Yenilenlerin yanında
kırılıyordu halk açlıktan.
Yenenlerin yanında
halk açlıktan kırılıyordu.**

Bertolt Brecht